

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska (przewodniczący)

SSN Joanna Misztal-Konecka (sprawozdawca)

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa W. G. i E. B.
przeciwko Gminie Miasta P.
o zaniechanie immisji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2021 r.,
zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Okręgowego w L.
z dnia 8 czerwca 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

1. oddała zażalenie;

**2. zasądza od Gminy Miasta P. na rzecz W. G. i E. B. kwoty po
120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

1. Postanowieniem z 8 czerwca 2020 r. Sąd Okręgowy w L. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej Gminy Miasta P. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 27 listopada 2019 r., w sprawie z powództwa W. G. i E. B. o zakazanie immisji.

W uzasadnieniu tego postanowienia wskazał, że zgodnie z dyspozycją art. 398¹ § 1 k.p.c. od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku strona może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis

szczególny stanowi inaczej. Przepisem takim jest art. 398² § 1 k.p.c., zgodnie z którym skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Mając na względzie wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej, określoną przez pozwaną w piśmie z 27 maja 2020 r. na kwotę 1 500 zł, zgodną z niekwestionowaną w toku postępowania wartością przedmiotu sporu określoną przez powodów, skargę kasacyjną pozwanej należało uznać za niedopuszczalną.

2. Zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z 8 czerwca 2020 r. wniosła strona pozwana, wskazując na naruszenie art. 144 w zw. z art. 222 § 2 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niezasadne przyjęcie, że niniejsza sprawa jest sprawą o prawa majątkowe, w której dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia, podczas gdy formułowane przez powodów roszczenia, zmierzały w istocie do ochrony ich praw niemajątkowych oraz art. 398² § 1 w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. poprzez bezzasadne odrzucenie skargi kasacyjnej wskutek błędnego uznania, że jest ona niedopuszczalna z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza niniejszej sprawy wskazuje na to, że powodowie domagali się ochrony przysługującego im prawa własności nieruchomości położonych P., w obrębie W., oznaczonych jako działki numer (...) przez zakazanie pozwanej Gminie Miasto P. immisji hałasu i światła z nieruchomości oznaczonej jako działka numer (...), na stanowiące ich własność nieruchomości. Swoje roszczenie wywodzili z prawa własności, a podstawę prawną stanowił art. 144 k.c. w zw. z art. 222 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy przychylił się do dominującego w orzecznictwie stanowiska, że sprawa o zakazanie immisji ma charakter sprawy majątkowej. W judykaturze podkreśla się, że podstawę prawną tego rodzaju powództwa stanowi art. 144 k.c. w zw. z art. 222 § 2 k.c., kreujący roszczenie prawnorzeczowe po stronie

właściciela nieruchomości w stosunku do właściciela nieruchomości sąsiedniej. Jest to więc typowy instrument ochrony prawa majątkowego w postaci własności nieruchomości przed jego naruszeniami przybierającymi inną postać niż pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, w tym poprzez immisje. Ponadto roszczenie to nie zmierza do jakiegokolwiek regulacji stosunków niemajątkowym, lecz do bezpośredniej ingerencji w sposób korzystania z prawa własności przez właściciela nieruchomości sąsiedniej, będącej źródłem immisji. Jedynie pośrednim skutkiem orzeczenia uwzględniającego to roszczenie jest ochrona wartości niemajątkowych, w tym dóbr osobistych właściciela i innych osób korzystających z nieruchomości sąsiedniej (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2002 r., V CZ 162/02, OSNC 2004/2/31; postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZ 55/13; postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2014 r., II CZ 64/14, OSNC-ZD 2016/1/10; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 września 2018 r., II CZ 37/18; postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2018 r., II CZ 64/18; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 września 2020 r., IV CZ 42/20). Mając to na względzie należy uznać, że skarga kasacyjna pozwanej jest niedopuszczalna, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Trafnie zatem Sąd Okręgowy odrzucił skargę na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

4. Z powyższych względów orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. związku z § 2 pkt 2, § 10 ust. 2 pkt 2 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

ke